La Tieta

Joan Manuel Serrat

La despertarà el vent d'un cop als finestrons.
És tan llarg i ample el llit... I són freds els llençols...
Amb els ulls mig tancats, buscarà una altra mà
sense trobar ningú, com ahir, com demà.

La seva soledat és el fidel amant
que coneix el seu cos plec a plec, pam a pam...
Escoltarà el miol d'un gat castrat i vell
que en els seus genolls dorm els llargs vespres d'hivern.

Hi ha un missal adormit damunt la tauleta
i un got d'aigua mig buit quan es lleva la tieta.

Un mirall esquerdat li dirà: "Ja et fas gran.
Com ha passat el temps! Com han volat els anys!
Com somnis de jovent pels carrers s'han perdut!
Com s'arruga la pell, com s'ensorren ells ulls!..."

La portera, al seu pas, dibuixarà un somrís:
És l'orgull de qui té algú per escalfar-li el llit.
Cada dia el mateix: agafar l'autobús
per treballar al despatx d'un advocat gandul,

amb qui en altre temps ella es feia l'estreta.
D'això fa tant de temps... Ni ho recorda la tieta.

La que sempre té un plat quan arriba Nadal.
La que no vol ningú si un bon dia pren mal.
La que no té més fills que els fills dels seus germans.
La que diu: "Tot va bé". La que diu: "Tant se val".

I el Diumenge de Rams comprarà al seu fillol
un palmó llarg i blanc i un parell de mitjons
i a l'església tots dos faran com fa el mossèn
i lloaran Jesús que entra a Jerusalem...

Li darà vint durets per obrir una llibreta:
cal estalviar els diners com sempre ha fet la tieta.

I un dia s'ha de morir, més o menys com tothom.
Se l'endurà una grip cap al forat profund.
Llavors ja haurà pagat el nínxol i el taüt,
els salms dels capellans, les misses de difunts

i les flors que seguiran el seu enterrament;
són coses que sovint les oblida (oblidem) la gent,
i fan bonic les flors amb negres draps penjant
i al darrera uns amics, descoberts fa un instant

i una esquela que diu: "Ha mort la senyoreta.
Descansi en pau. Amén".
I oblidarem la tieta.

Tištěno z pisnicky-akordy.cz Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!